రేపటి సూర్యోదయం

-పి.ఎస్.నారాయణ

''చంపుతావా?'' బెరుగ్గా ఆమెనే చూస్తూ అడిగాను.

తేలిగ్గా కుర్చీలో వెనక్కు వాలుతూ ''న్యాయమూర్తి దోషిని శిక్షిస్తాడా? ఊహూ... శిక్ష విధిస్తాడు'' అన్నది నవ్వుతూ. ''అదిగో వాకిట్లో రమేష్ కారు ఆగింది''

నేను లేచి నిలబడ్డాను. కాఫీ ఇక త్రాగాలనిపించలేదు. సగం కప్పును అలాగే వదిలేసి బయటకు వచ్చాను. ఆమె అడ్డు చెబుతున్నా లక్ష్య పెట్టకుండా.

★★★

ఇంకా సూర్యోదయం కాకముందే మెళకువ వచ్చింది. రాత్రి కలత నిద్ర. ప్రతిక్షణం నవ్వుతున్న సరోజ ముఖం. అందులో నుంచి విషం చిమ్ముతున్నట్లుగా వస్తున్న మాటలు.

మనుష్యుల్ని చంపేటంత ధైర్యం ఆ అమ్మాయికి ఎలా లభించిందో నాకు అర్థం కావడంలేదు.

కళ్లు తెరుచుకుని మంచంమీద దొర్లడమంత చికాకు మరొకటి వుండదు. లేచాను. లేచి ముందు గదిలోకి వచ్చి కిటికీ తలుపు తెరిచాను.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎదురింటి మేడముందు ఆటో ఆగింది. అందులోనుంచి సరోజ దిగి వడివడిగా పరుగెడుతున్నట్లుగా మేడ మెట్లెక్కేసింది.

ఆమె అప్పుడు ఎక్కడ నుంచి వస్తున్నదో అర్థమయింది.

రాత్రి ఏ హోటల్ గదిలోనో ఖరీదయిన మంచాలమీద వేసిన తెల్లటి దుప్పటి మీద ఏ కామాంధుడి చేతిలోనో నలిగి నలిగి వాడిన రెక్కలతో సూర్యోదయపు వెలుగును భరించలేనట్లుగా ఎగిరి వచ్చి గూటిలో దూరిపోయింది.

ఛ ఛ! ఎంత నికృష్టపు బ్రతుకు?

నా మనస్సంతా ఆమెమీద తిరస్కార భావంతో నిండిపోయింది. కళ్లల్లో అసహ్యం. చూపుల్లో ఏవగింపు.

నా హృదయం మీద- రేగి ముఖం మీద పడుతున్న జుట్టును కుడిచేత్తో వెనక్కు నెట్టుకుంటూ ఘోరమైన తప్పిదం చేసి పరుగెడుతున్న నేరస్థురాలిలా వున్న ఆమె రూపం ముద్రింపబడింది. అది జీవితంలో చెరగదు.

ఎందుకు అప్పుడు లేచానా, ఎందుకు ఆ కిటికీ తలుపు తెరిచానా అన్నంత నీరసం ఆవరించింది. తిరిగి వెళ్లి మంచంమీద బరువెక్కిన గుండెతో వాలిపోయాను.

ఆ బరువు కరిగి నాకు ఊపిరి పీల్చుకునే అవకాశమే లేకుండా ఆఫీసుకు వెళ్లిన అరగంటలోనే మా ఆఫీసరు గదిలోనుండి పిలుపు ఫోను వచ్చిందంటూ. చేసింది సరోజ.

''ఏమిటి?'' అన్నాను విసుగ్గా.

''ఆ త్రాష్టుడికి శిక్ష విధించడం అయిపోయింది. అదంతా ఎలా జరిగిందో చెప్పడానికిగాను మీరు సాయంత్రం బయటకు వచ్చే టైంకు ఆఫీసుకు వస్తున్నాను''

''వద్దు''

''నేను మీ కోసం వచ్చినట్లుగా నలుగురికీ తెలియడం మీకిష్టంలేదా? అవునులెండి. చెడిపోయిన ఆడదానితో మాట్లాడడం అంటే... అందునా నలుగురిలో చాలా అవమానం కదూ''

నా కోపపు వేడి మీద తడి గుడ్డలు పరుస్తున్నట్లుగా వున్న ఆ మాటలకు కించిత్ బాధపడ్డ మాట వాస్తవం.

''అదికాదు''

''మరి ఆఫీసు దగ్గరకు వస్తే ఏమౌతుంది''

నేను అసహనంగా అటూ ఇటూ కదులుతూ ''ఒక పని చేయండి. అయిదున్నరకు కామత్‌లో వుండండి'' అన్నాను. అసలు మా ఆఫీసరు గదిలో ఆమెతో ఫోనులో అంతసేపు మాట్లాడడమే నాకు ఇష్టంలేదు.

''గుడ్'' ఫోను పెట్టేసింది.

అతడికి శిక్ష విధించానంటున్నది. ఎలా అమలు జరపబోతున్నది తెలుసుకోవాలనే ఉత్సుకత. కానీ మనుష్యులకు మరణ శిక్షలు విధించే ఆమెతో మాట్లాడడం అంటేనే కత్తులమీద నడవడంలా భయం. లేనిపోని రొంపిలో నేను ఇరుక్కోనుకదా?

సాయంత్రం కామత్‌కు వెళ్లకపోతే రేపు చెప్పా పెట్టకుండానే ఆఫీసుకే వచ్చి ఎదురుగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చోవచ్చు.

ఆ అనుమానం నన్ను నిలువనీయలేదు. మాట ఇచ్చిన ప్రకారం కామత్‌లో కాలు పెట్టాను. లోపల కూర్చుని నా కోసమే అన్నట్లుగా వాకిలి వంక చూస్తున్నది సరోజ.

''హాయ్''

నేనూ చేయెత్తి దించాను సమాధానంగా.

''మీరు నన్ను అభినందించాలి''

''మరో మనిషిని చంపినందుకా? చంపుతున్నందుకా?'' చాలా చిన్నగా, చిరాగ్గా అడిగాను. ''చెప్పండి''

''కాఫీనా? టిఫినా?'' కంఠంలో ఎగతాళి చాలా స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

ఎదురుగా వున్న మంచినీళ్ల గ్లాసెత్తి ఆమె ముఖం మీద పోయాలన్నంత కోపం వచ్చింది. నిగ్రహించుకున్నాను అది నలుగురూ తిరిగే ప్రదేశమవడంతో.

నా ముఖంలోని మార్పును గమనించినట్లుగా నవ్వును ఆపి సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి ''రాత్రితో అతని పని అయిపోయింది'' అన్నది నావంకే సూటిగా చూస్తూ.

నేను మాట్లాడలేదు.

''ఎలా అని అడగరేం?''

''మీరు చెబుతారుకదా?'' చాలా నిర్లక్ష్యంగా అన్నాను.

ఆమె ఒక్క క్షణం ఆగింది. నా మాటకు మనస్సు నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచి ''అవును... చెబుతాను వినండి'' మాటలు వత్తి పలుకుతూ మొదలుపెట్టింది. ''రాత్రి ఓ స్టార్ హోటల్‌లో ఏసీ గది, సుగంధ పరిమళాల నడుమ మసక వెలుగులో తెల్లవార్లూ రమేష్ చేతిలో రబ్బరుబొమ్మలా గడపవలసిన రాత్రి. తొమ్మిదిగంటలకల్లా రూంలో వుండాలని మా నిర్ణయం. రాత్రి తొమ్మిదయింది. నేను వెళ్లలేదు. తొమ్మిదిన్నర అయింది. నేను వెళ్లలేదు. అక్కడ ఆ గదిలో తొమ్మిదిగంటలకల్లా నాకు తెలిసిన ఓ

నాలుగో వారం

''కాదు. ఆ అమ్మాయిని ఎన్నికచేసి అందంగా అలంకరించి నాటకీయంగా నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా కూర్చోబెట్టి తరువాత వాడిని బరిలోకి దించినందుకూను నేను వెచ్చించిన మూల్యం ఎంతో తెలుసా?''

అమ్మాయి నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా కూర్చుని వుంది. రమేష్ వచ్చాడు. రమేష్ సంగతి తెలుసుకదా. అడుక్కుండేవాడు చెత్తకుండీ దగ్గర ఎంగిలి మెతుకులు కనబడ్డా పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు చూసినంత సంబరంగా ఎగిరి పడతాడు. నవ్వులు చిందించాడు. చేతులు కలిపాడు. పావుగంటలోనే శరీరాలు కలిసినాయి. నేను పదిగంటలకు ఆ గదిలో కాలు పెట్టేటప్పటికే ఆ స్కాండ్రల్ విందు భోజనం అయినంత తృప్తిగా త్రేన్చాడు'' మంచినీళ్ల గ్లాసెత్తి గడగడా త్రాగేసింది.

''అతగాడికి మరింత ఆనందాన్నిచ్చి శిక్ష విధించినట్లుగా తృప్తి పడుతున్నావన్నమాట'' కంఠంలో వగరు.

''కాదు. ఆ అమ్మాయిని ఎన్నికచేసి అందంగా అలంకరించి నాటకీయంగా నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా కూర్చోబెట్టి తరువాత వాడిని బరిలోకి దించినందుకుగాను నేను వెచ్చించిన మూల్యం ఎంతో తెలుసా?''

నేను నవ్వాను. మీ ధరలేమిటో నాకెలా తెలుస్తాయి అన్నట్లుగా!

నా నవ్వుకు ఆమె చిన్నబుచ్చుకోలేదు. అసలు నా నవ్వును గమనించనట్టే ''రమేష్ ఈజ్ అవుట్'' రెండు చేతులు బార్లా చాచి నోరంతా తెరిచి నవ్వుతూ చాలా హాయిగా సంతోషంగా, విజయం సాధించినట్లుగా ఆ కుర్చీలో వెనక్కు వాలింది. ''రెండువేలు... రెండు వేలిచ్చి ఓ ఎయిడ్స్ పేషెంట్‌ను నా జీవితాన్ని ముక్కలు ముక్కలు చేసిన ఆ రాక్షసుడికోసం మరీ వెతికి వెతికి పట్టుకువచ్చాను'' మరో భయంకరమైన నవ్వు. ''అదే నా మాటల్లో విన్నప్పుడు అతడు నా ముందు నుంచి క్షణాల్లో పరారు''

నాకు ఒళ్లు గుగుర్పొడిచింది- ఆమె కంఠానికి...

బిగుసుకుపోయి ముందుకు వంగాను భయం భయంగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ.

''బేరర్! రెండు వెరీ వెరీ స్ట్రాంగ్ కాఫీ... సుగర్ తక్కువ'' ఆ నవ్వు నడుమ ఓ పెద్ద అరుపు.

★★★

నాలుగురోజుల తరువాత ఓ సాయంత్రం ఆఫీసునుండి ఇంటికి వస్తూ చిక్కడపల్లి సెంటర్‌లో కాఫీ తాగి రోడ్డువారగా నడుస్తున్నాను.

పడమటి నుంచి మబ్బులు పరుగెట్టుకుంటూ వస్తున్నాయి. చల్లటిగాలి. నారాయణగూడ బ్రిడ్జి దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి రోడ్డు మధ్యగా ఓ గుంపు. పక్కగా లారీ. ఏదో యాక్సిడెంట్‌లా వున్నది.

చిన్నా పెద్దా... ఎవరో చూద్దాం అన్నట్లుగా గుంపులోకి తల దూర్చాను. నెత్తుటి మడుగు మధ్యగా ఓ పెద్దాయన... చచ్చినట్లున్నాడు. ధోవతంతా రక్తమయం. తల పక్కకు వాల్చి వెల్లకిలా పడి వున్నాడు. తెలిసిన ముఖంలా అనిపించగా ఇంకో రెండడుగులు ముందుకు వేసాను.

అతడు సరోజ తండ్రి.

ఒళ్లు గగుర్పొడిచింది.

ఒక్క ఉదుటున బయటకు వచ్చేశాను.

అతడు నాకేం ఆత్మీయుడుకాదు. అయినా చూసిన మనిషి. తెలిసిన మనిషి అవ్వడంతో గుండె దడదడలాడింది.

మా ఇల్లు అక్కడికి నడిచే దూరమే అయినా ఆలస్యం భరించలేనట్టుగా ఆటో ఎక్కాను.

మా ఇంటి ఎదురుగా వున్న మేడ ముందు ఆటో దిగి డబ్బులిచ్చి పంపి వడివడిగా మేడ మెట్లెక్కాను.

బాల్కనీలో ముసలమ్మ నిలుచుని పూలకుండీలలో నీళ్లు పోస్తున్నది.

''సరోజను పిలువు'' త్వరత్వరగా అన్నాను.

సరోజ ముందు గదిలోనే వున్నట్టున్నది. నా మాట వింటూనే బయటకు వచ్చి నన్ను చూస్తూనే మొఖాన్ని విశాలం చేసుకుని నవ్వుతూ ''రండి''

అన్నది.

''మీ నాన్నకు యాక్సిడెంట్ అయింది''

గడప అవతల నుండి బాల్కనీలోకి ఒక్క దూకు దూకింది సరోజ.

''బ్రతికున్నాడా? చచ్చాడా?''

''చచ్చిపోయాడు''

ఒక్కసారిగా ఆమె నుండి నవ్వుల వెల్లువ సముద్రపు అలల ఘోషలా ఉబికి వచ్చింది.

అదో శబ్దం. భయంకరమైన శబ్దం. పొట్ట పట్టుకుని ముందుకు వంగి వస్తున్న నవ్వును ఆపుకోలేనట్లుగా ఊగిపోతున్నది. ఆమె నుండి వెలువడుతున్న ఆ శబ్దానికి పడమటి వేపు నుండి వీస్తున్న చల్లటి గాలిలో కూడా నా ఒళ్లు చెమట్లు పడుతోంది. ఆమెను ఏదో భయంకరమైన భూతం ఆవరించి నిలువనీయడం లేదేమోననిపిస్తోంది.

''వాహ్! ఎంత మంచి వార్త చెప్పావు మిత్రమా''

ఆమె పడీపడీ నవ్వుతూనే వుంది. ఆమెకు ఊపిరి అందనట్లుగా ఆయాసమొస్తున్నది. రొప్పు వస్తున్నది. ముఖమంతా స్వేద బిందువులతో తడిసి ముద్దవుతున్నది. ఆమె చేతులమీదుగా నీరు జలజలా కారుతోంది. ఆమె కళ్లు నీళ్లతో నిండిపోయింది.

ఆమె నవ్వి నవ్వి గుండెలవిసిపోయి, అలసిపోయి ఇక నిలబడలేక కుప్పలా నా కాళ్లకు దగ్గరగా కూలబడిపోయింది.

''అది యాక్సిడెంట్‌కాదు... ఆత్మహత్య'' చేతులు గాలిలోకి విసురుతూ అన్నది.

నాకు సరోజతో ప్రతీదీ అయోమయమే.

ఎలాంటివాడైనా తనకు జన్మనిచ్చిన తండ్రి పోయాడు అన్నప్పుడు ఆమె స్పందన నాకు చాలా ఎబ్బెట్టుగా తోచింది.

తండ్రిని ద్వేషించవచ్చు కానీ పసుపు కుంకుమలు పోగొట్టుకున్న తల్లి రూపం ఆమె ఊహకు అందడంలేదు.

నాకు ఆమె ప్రవర్తన చాలా అసహ్యం కలిగించగా- మీ చావు మీరు చావండి అన్నట్లుగా వెనక్కు తిరిగాను.

''మీరు నా అభిమానులు. నన్ను మన్నించి నా మాట ఒక్కటి విని వెళ్లండి''

''చెప్పు'' ఆగాను.

''అతడు ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడో మీకు తెలుసా?''

''నువ్వూ మీ వాళ్లు ఎందుకు ఎప్పుడు ఏమి చేస్తారో ఎవరికైనా తెలుస్తుందా?'' విసురుగా అన్నాను.

నా కోపాన్ని, విసుగునూనీ పట్టించుకోకుండానే ''ఆయనకూ మీలాగానే నాచేత ఉద్యోగం చేయించాలనే కోరిక పుట్టింది. మీరు నిజాయితీగా నాకు సహాయం చేయ ప్రయత్నిస్తే ఆయన స్వార్థంతో

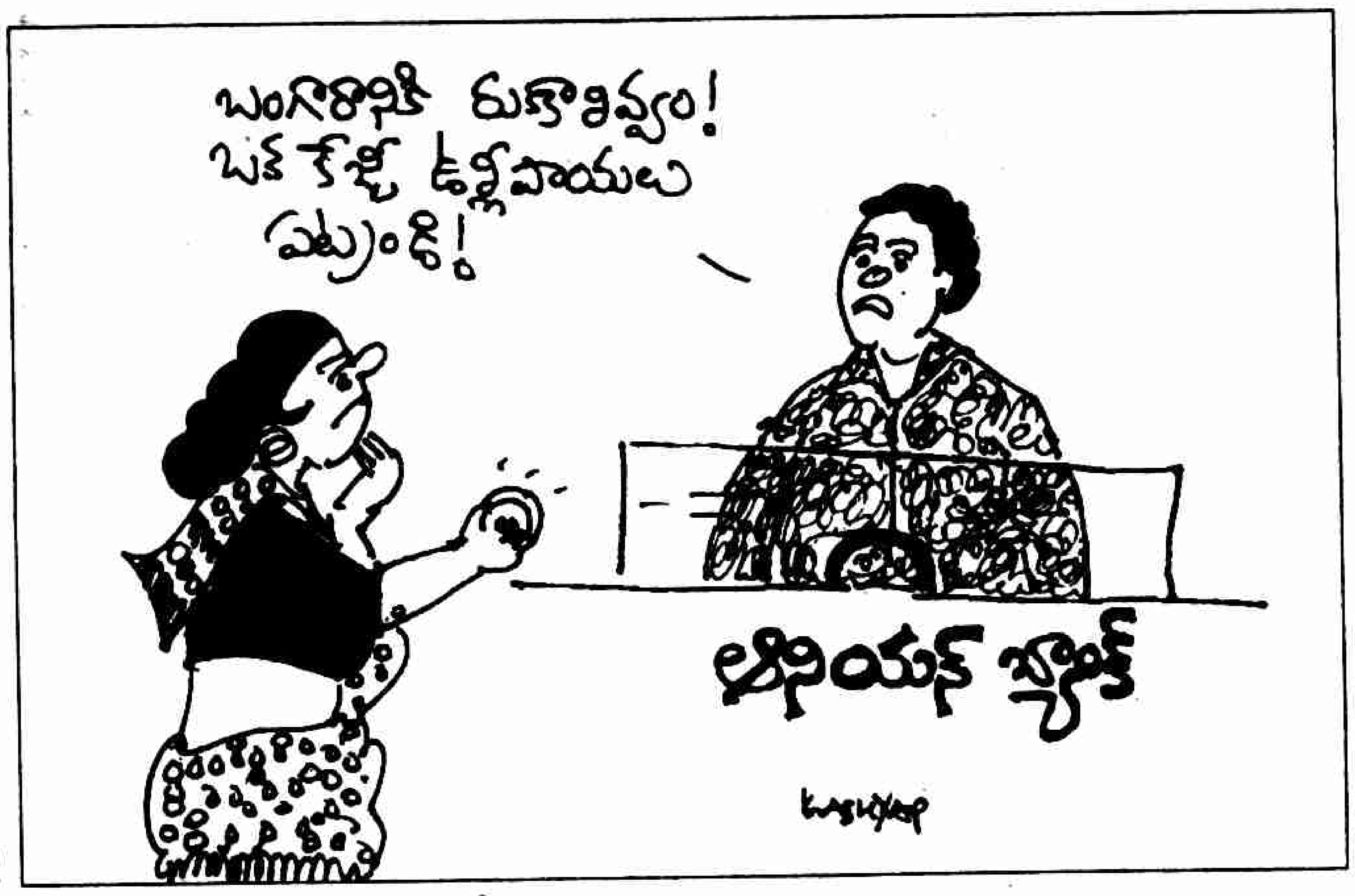

ఆ ఏర్పాటు చేయ ప్రయత్నించాడు'' తల వంచుకున్నది ఆవేశాన్ని అణుచుకో ప్రయత్నిస్తున్నట్లుగా.

''దానిదేముంది? ఉద్యోగం ఉద్యోగమే. ఏ ఉద్దేశ్యంతో ఏర్పాటు చేసినా''

''ఎలా అవుతుంది. కాదు... ఆయన ఉద్దేశ్యం ప్రకారం నేను ఓ పెద్ద కంపెనీ యజమానికి శాశ్వత ఉంపుడుగత్తెగా వుండడమే ఓ ఉద్యోగం. అందుకు వచ్చే జీతం పదిహేను వేలు. దాన్ని ఆయన తీసుకువెళ్లిపోతాడు. ఇక నా ఖర్చుల విషయంలో ఆయన నాకిచ్చిన సలహా ఏమిటో తెలుసా. ఆ కంపెనీ యజమానికి తెలియకుండానే నేను కొన్ని చిలక్కొట్టు వ్యవహారాలు చేసి డబ్బు సంపాదించుకోవాలి. అవి నా స్వంతం. అందులో ఒక్క పైసా కూడా ఆయన ఆశించడు. నన్ను భూమ్మీద పుట్టించిన ఓ తండ్రీ! నీకు నా మీద ఉన్న అభిమానానికి ఎల్లలేలేవు. హేట్సాఫ్. సరే అన్నాను. ఆయన మనస్సు కష్టపెట్టడం ఎందుకన్నట్లుగా! అయినా ఆ గొప్ప మనిషికి నేను నచ్చాలికదా. అందుకే బాగా అలంకరించుకుని ఇంటర్వ్యూకి వెళ్లి రమ్మన్నాడు. అట్లాగే వెళ్లి వచ్చాను. వెళ్లి వచ్చి...'' ఒక్క క్షణం ఆగింది. తరువాత నా వేపుకే సూటిగా చూస్తూ ''వెళ్లివచ్చి ఆ మూర్ఖుడికి ఓ రస్కా ఇచ్చాను. అది ఎంత బలంగా అతడి గుండెలను తాకిందంటే ఆ దెబ్బకే లారీ కింద పడి చచ్చాడు''

సరోజ ఆగి అప్పటిదాకా బిగబట్టుకున్న ఊపిరిని స్వేచ్ఛగా వదులుతున్నట్లుగా ఓ దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచింది. ఆపైన శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లుగా కనురెప్పలార్పకుండా ఆకాశంలోకి చూడసాగింది కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని.

ఆ క్షణాన ఆమె ముఖం బాధతో విలవిలలాడుతోంది.

''పూజ్యురాలైన నా తల్లిని కించపరిచే మాట ఒకటి అన్నాను. అదే నా జీవితాంతం గుండెల్లో రేగే మంట. ఆ మంటలార్పడం నావల్లకాదు'' ఆమె కన్నీటిని ఆపుకో ప్రయత్నించడంలేదు.

నాకు ఆ క్షణాన ఏ విధంగానూ ఆమెను అనునయించాలనిపించలేదు. ఆమంతట ఆమే ఆ బాధ నుండి కోలుకోవాలి అన్నట్లుగా. బాల్కనీ పిట్టగోడ పట్టుకుని ముఖం పక్కకు తప్పుకుని రోడ్డు మీదకే చూస్తూ ఉండిపోయాను. కొన్ని గాయాలకు కాలమే సరి అయిన మందు అవుతుంది.

''ఇంటర్వ్యూకి వెళ్లి వచ్చాను. ఆ కంపెనీ యజమానికి భార్య లేదు. నా వయస్సు పిల్లలున్నారు. వాళ్ల ముందు నన్ను ఇంట్లో పెట్టుకోవడం చాలా ఇబ్బందిగా ఉంటుందన్నట్లుగా మాట్లాడాడు. నేను మా త్రాష్టుడికి అలా చెప్పడం మొదలుపెట్టాను. అందుకే కాస్త పెద్దామె, అందగత్తె అయి వంట మనిషిలా వుండి పిల్లలకు తిండి తనకు అన్నీ సమకూర్చేలా వుంటే నువ్వు ఆశించిన జీతం ఇస్తానన్నాడు నాన్నా అన్నాను. అందుకే...అందుకే అతడి కోరికలన్నీ తీరుతాయి. నువ్వు కోరుకున్న డబ్బు వస్తుంది. అమ్మను పంపకూడదా ఆయన దగ్గరకు అన్నాను'' రెండు చేతులతో ముఖాన్ని దాచుకున్నది సరోజ.

ఆమె మాటలకు నేను ఉలిక్కిపడి ఆమెవైపు తిరిగాను.

''ఏ కూతురూ తల్లిని అనకూడని అసహ్యకరమైన మాట అన్నాను'' ఆమె దుఃఖం కట్టలు తెగిన వరదే అయింది. ''ఎంత ఛండాలుడైనా భార్య మాత్రం పవిత్రంగానే వుండాలనుకుంటాడు. అందుకే నేనన్న మాటను భరించలేక కుళ్లి కుళ్లి చచ్చాడు.''

చటుక్కున లేచి నిలుచున్నది.

పూలకుండీల దగ్గర కొయ్యబొమ్మలా నిలుచున్న ముసలమ్మను వేలెత్తి చూపుతూ ''ఓసి రాక్షసీ! అయిదు నిముషాలు టైం ఇస్తున్నాను. నువ్వు ఈ ఇల్లు విడిచి రోడ్డెక్కపోయావో నేనే నిన్ను మేడ మీద నుంచి క్రిందకు తోసేస్తాను'' అన్నది కళ్లల్లో నుంచి నిప్పులు కురిపిస్తూ.

ఆమె లోపలకు పరిగెత్తింది.

రెండు నిముషాల నిశ్శబ్దం.

కళ్లు పైకెత్తి నల్లటి మబ్బులతో వికృతంగా వున్న ఆకాశంలోకి సూర్యోదయం ఎప్పుడు అవుతుందా అన్నట్లుగా ఆశగా చూస్తున్నది సరోజ.

''చూడండి! మీరు నాకేదైనా ఉద్యోగం చిన్నదైనా సరే చూడండి. నేను గౌరవప్రదంగా బ్రతికేలా చేయండి. నా తల్లిని, నా తమ్ముళ్లను, చెల్లెళ్లను నేను గుండెలకు హత్తుకుని పోషిస్తాను. నా వాళ్లను నేను ఆనందంతో పైకి తీసుకువస్తాను. నా అంతరాత్మ సాక్షిగా నేను నా వాళ్లకు ఈ సంఘంలో ఓ విలువైన జీవితాన్ని సమకూరుస్తాను!''

(అయిపోయింది)